

ΘΕΑΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ θεατρικὴ κίνησις, μετὰ τὴν ἐπανάληψιν τῶν παραπτάσεων ἀρκετὰ ζωνεῖ, ὥς πρότερον. Μετὰ τὴν ἀποστράτευσιν ἐλπίζεται νὰ... ἀνатеύουν ἀκόμη καλλιτερεῖται, νύκτες διὰ τοὺς θεατρῶνας.

Οἱ θιάσοι συνεκρατήθησαν ταμιακῶς, ὑποχωρήσαντες εἰς τὰ γούστα τοῦ νοήμονος κοινοῦ. Διὰ τοῦτο ὁ μὲν θιάσος τῆς Κοτοπούλης προσεκολλήθη εἰς τὰ «Παναθήναια» τὰ ὁποῖα βαίνουν πρὸς τὸ νούμερο 100, ὁ θιάσος Κυβέλης ἀναβιβάζει φάρσες «ντε-κολτέ», τὸ «Πανόραμα» διαρκῶς ἐπισκευάζεται, οἱ μελοδραματικοὶ μεταλλάττουν πρωταγωνιστρίας καὶ οἱ ἄλλοι μικροθιάσοι καταφεύγουν εἰς πατριωτικὰ λαϊκὰ ἔργα ἀγνώστων συγγραφέων. Δὲν ἀδιστῶ τοὺς ἠθοποιούς. Πταίει τὸ κοινόν, τὸ ὁποῖον εἶνε ὁ Μαστρογιάννης.

Θέατρον Κυβέλης.

Τὸ «Ἑκατομύριον», κωμῳδία εἰς 5 πράξεις τῶν Berg καὶ Guillemaud. Εἰς ζωγράφος κερδίζει τὸν α' ἀριθμὸν τοῦ λαχείου, 1 ἑκατομύριον drag. Ἄλλ' ἐν τῇ μεταξύ τὸ σακάκι του, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχει τὸ λαχεῖον, φορεῖ εἰς λωποδύτης ὁ ὁποῖος καταδικνόμενος ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας καταφεύγει εἰς τὸ σπῆτι τοῦ ζωγράφου, τὸν λυπεῖται ἡ Φρανσίνη—ἐν εἶδος Μιμῆς τῆς Μποῦμ—καὶ φεύγει φέρων τὸ πολύτιμον σακάκι ἵνα μὴ προδοθῇ. Ὁ ζωγράφος μάτην ἀναζητεῖ τὸ σακάκι του καὶ τὸ λαχεῖον. Ἀρχίζει μίαν κωμικωτάτην καταδίωξιν τοῦ λωποδύτου. Τὸν εὐρίσκει ἐπὶ τέλους καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ἀγοράζει εἰς τενορός, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀνάγκην μίς μεταχειρισμένης μπλούζας. Τέλος ἀνευρίσκεται ἄδικτον τὸ λαχεῖον διότι κανεὶς δὲν ὑποπτεύθη τὸν κερκυμένον θησαυρόν.

Τὸ ἔργον ἔχει ἀμειλίκτως σατυρικὰς σκηνὰς τῆς Ἀστυνομικῆς ἀδιαφορίας καὶ ἀνικανότητος. Ὁ κ. Γαβριηλίδης ἔπαιξε μὲ b i o, πολὺ δὲ καλὰ καὶ ὁ κ. Χαλκιόπουλος. Ἡ κ. Κυβέλη εἶχεν ἐλάχιστον μέρος.

Ὁ κύριος Θαλερός, δρῆμα Δ. Φλίσβη. Ποῖος ὁ κρυπτόμενος ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον αὐτὸ συγγραφεὺς; Μένει ἀκόμη ἀγνώστος καὶ πολὺ καλὰ κάμνει. Ὡς ἀνάδοχος τοῦ ἐπὶ σκηνῆς νεοφωτίστου ἔργου παρέστη ὁ κ. Παπῆς. Μερικοὶ κακόγλωστοι τὸν ἐβάπτισαν καὶ ὡς πνευματικὸν πατέρα τοῦ ἐκθέτου. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ κ. Παπῆς ἔγινε... διάκος. Ἔργον ἀτεχνότατον, κοινότατον, συγγραφέως πρωτοπειροῦ. Ὁ Θαλερός εἶνε ἓνας γυναικοθήρας ὁ ὁποῖος ξεμυαλίζει τὴν γυναῖκα ἐνὸς Κλάρη. Ὁ σύζυγος εἶνε πρόθυμος νὰ δώσῃ διαζύγιον, ἀλλ' ὁ Θαλερός ἐννοεῖ νὰ ἔχῃ τὴν κυρίαν Κλάρη ἐρωμένην, ἀλλ' ὅχι καὶ σύζυγον. Ὁ Κλάρης διώχνει τὸν Θαλερόν, καὶ συγχωρεῖ τὴν σύζυγον, ἥτις μετανοεῖ.

Τὸ ἔργον εἰς πολλὰ μέρει μετετράπη εἰς κωμωδίαν, χάρις εἰς τὸν κ. Γαβριηλίδην.

Ὁ «Τέλειος Ἔρω» τοῦ Ἰταλοῦ Bracco δὲν εἶνε οὔτε δρῆμα, οὔτε κωμῳδία. Εἶνε ἓνα παιγνίδι μᾶλλον. Εἰς ὅλον τὸ ἔργον—πλὴν ἐνὸς κοκκινότριχος ὑπηρετοῦ, ἐνὸς σωφῆρ καὶ ἐνὸς ὁμίλου βωβῶν Ἀμερικανίδων κινηματογραφικῶς ἐμφανιζομένων—ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους «συνομιλοῦν» δύο—τὰ μόνα πρόσωπα τοῦ ἔργου. Ἐκεῖνος—ἓνας τυχοδιώκτης, ἐκεῖνὴ μία χήρα μετὰ 40 ἡμερῶν συζυγικὸν βίον, συναντῶνται εἰς ξενοδοχεῖον περιηγητῶν. Καμμία πλοκή, καμμία δρᾶσις. Διάλογος μόνον, ἀλλὰ τόσον ἔξυπνος, κομψός, χαριτωμένος, ὥστε νὰ ἐξαφα-

νίζει σχεδὸν τὴν μονοτονίαν τὴν ὁποίαν δημιουργεῖ ἡ ἀπλότης τῆς ὑποθέσεως καὶ ἡ ἑλλειψὶς προσώπων. Θέσις τοῦ ἔργου—οὐχὶ βέβαια πρωτότυπος—ἡ ἀνάγκη ἰδανικότητος εἰς τὸν γάμον. Ὅτι ὁ ἔρως εἶνε τέλειος ὅταν δὲν ἀποβλέπει εἰς τὴν ὕλην, ὡς εἰς σκοπὸν, ἀλλ' ἀπλούστατα ὅταν αὐτὴ ὑπηρετῇ μίαν ψυχικὴν ἀνάγκην. Ὅτι ὁ ἔρως τοῦ ἀνθρώπου πρέπει νὰ διαφέρει τοῦ κτηνώδους ἔρωτος. Καὶ τὸν φίλον τῆς τὸν πονηρὸν καὶ κοσμογυρισμένον κατορθώνει ἡ ἔξυπνη καὶ πολυθέλητρός χήρα νὰ τὸν πείσῃ περὶ τῶν ἰδεῶν τῆς καὶ νὰ ἐνοηθῇ εἰς ἓνα γάμον ἀγνοῦ ἔρωτος.

Ἡ κ. Κυβέλη ἔπαιξε χαριτωμένα, φυσικώτατα, ὡς καὶ ὁ κ. Γαβριηλίδης.

Ὁ «Σάτυρος» φάρσα τῶν Berg καὶ Cillemaud, συγγραφέων τοῦ «Ἑκατομυρίου». Μία ἡφμερὶς ἀναγράφει ὅτι εἰς τὸ δάσος τῆς Κομπιένης ἀνέβη εἰς Σάτυρος. Σπεύδουν νὰ τὸν ἴδωσιν, πλέκεται δὲ, πρωταγωνιστοῦντος ἐνὸς συζύγου ἀπίστου, ἡ ὑπόθεσις περὶ ἓνα ἔμπορον ἀρχαίων ἀντικειμένων ὃν δελεάζων ὁ ξεπορτίσας σύζυγος μὲ μίαν ἀνύπαρκτον σπανίαν ταμπάκεραν, πείθει νὰ ὑποκριθῇ τὸν Σάτυρον ἵνα μὴ συλληφθῇ ἀπὸ τὴν γυναῖκα του, ἥτις τὸν καταδιώκει. Ὁ γέρον ἔμπορος προσποιεῖται τὸν Σάτυρον ἀπέναντι οἰαζήτοτε κυρίας ἦν συναντᾷ. Κωμικώτατα ἐπεισόδια ἐπακολουθοῦν καὶ ὁ ψευτο-Σάτυρος καταντᾷ νὰ γίνῃ ἀληθινός.

Πρωταγωνιστὴς ὁ κ. Χαλκιόπουλος ὅστις ἔπαιξε μὲ μεγάλῃ ἐπιτυχίαν. Χωρὶς νὰ εἶνε ὑπερβολικός, εἰς τὴν φυσιογνωμίαν καὶ τὰς κινήσεις ἦτο φυσικώτατος. Ἐπίσης πολὺ καλὴ ὡς ἐρωμένη τοῦ συζύγου ἡ δεσποινὶς Δημοστούλου. Καίτοι εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ δὲν ἔπαιξεν ἡ κ. Κυβέλη, ἠρίθμητε τρεῖς κοσμοβριθεῖς παραπτάσεις.

Μῶμ Κρεββέτ, φάρσα τοῦ Φεϋντῶ, συνέχεια τῆς «Κυρίας τοῦ Μαξίμ». Ὅσοι εἶδαν τὴν «Κυρίαν τοῦ Μαξίμ», ἡμποροῦν κάλλιστα νὰ ἐννοήσουν καὶ τὴν συνέχειάν της. Μῶμ Κρεββέτ εἶνε ἡ κορυφαία τοῦ ἐλαφροκόσμου τοῦ Μπάρ Μαξίμ. Τὸ ἔργον ἔχει μίαν ζωνηροτάτην β'. πρᾶξιν μὲ ἐξώμους γυναῖκας καὶ μίαν ἀνισφάν γ'. πρᾶξιν. Ὁ κ. Γαβριηλίδης καλὸς ὡς πρίγκηψ Σέργιος γενόμενος βασιλεὺς τῆς Βαλκανίας, ἡ δ. Παρασκευοπούλου πεταχτὴ. Δὲν ἡμποροῦμεν ὅμως ν' ἀποκρίψωμεν τὴν λύπην μας, βλέποντες τὴν ἐκλεκτὴν πρωταγωνίστριαν κ. Κυβέλην κρυπτομένην κάτω ἀπὸ ἓνα μπάνιον καὶ ἀπάγουσαν αὐτὸ τετραποδηεῖ εἰς τὰ παρασκήνια!

Θέατρον «Ὀλύμπια»

Ὁ νεαρός κ. Βώττης ἐφάνη ὑπάρτερος τῆς μεσοκόπου καὶ γηραιᾶς τριάδος τῶν ἐπιθεωρησεογράφων. Τὸ «Καρνέ» εἶνε ἡ κομφοτέρα καὶ μουσικωτέρα ἐφετερινὴ Ἐπιθεώρησις. Ὁ συγγραφεὺς, γελοιογράφος δόκιμος, μετέδωσε ἀρκετὸν μέρος τῆς καλλιτεχνικῆς ψυχῆς του ἐπὶ σκηνῆς, ἐναλλάσσων τὸν χροσμήτην πρὸς τὴν γραφίδα. Καίτοι ἔφεδρος, κατῳρθε, βιαστικὰ πάντοτε, νὰ συνεχίσῃ τὸ περυσινὸν «Καρνέ» του τὸ ὁποῖον ἀφῆκε καλλιτάς ἐντυπώσεις. Τὸ ἐφετερινὸν ἠτύχησε νὰ ἔχῃ διεξηγηθεῖς, μουσικοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος. Ἐνθ' εἰς τὰς ἄλλας Ἐπιθεωρήσεις, ἄνδρες καὶ γυναῖκες μὴ ἔχοντες φωνὴν οὔτε γνώσεις μουσικῆς τραγουδοῦν ἐν... ἔχημυθαι, τὰ τραγούδια τοῦ Καρνέ—πολλὰ—καὶ δικαίως ἀφοῦ ἐδίδετο ἀπὸ θιάσον ὀπερέττας—ἐτραγουδήθησαν μὲ ζῶην καὶ μὲ τέχνην. Τὸ ἔργον ὑπολείπεται

εἰς πνεῦμα σατυρικόν, μολονότι ὑπάρχουν σκηναὶ ὡς ἡ τῶν Πρεσβευτῶν τῆς Συνδιασκέψεως τῆς ἐφημερίδος καὶ τοῦ Μπάουτσερ τσουχεράι εἰς εἰρωνείαν. Ὁ κ. Λεπενιώτης καὶ ἡ κ. Ἀφεντάκη πρωταγωνιστοῦν ἀλλὰ καὶ δὲν ὑπολείπονται ἡ κ. Χατζηχρήστου, ἡ κ. Δενδρινού, οἱ κ. κ. Ἀφεντάκης, Μηλιάδης, Τριχῆς, Δράμαλης, εὐχάριστον δὲ ἐντύπωσιν ἐνεποίησαν ἡ κ. Στέλλα ὡς πολήτρια κουραμπιέδων καὶ ἡ μικρὰ Ἀνθοπούλου ὡς ἀνταποκρίτρια.

Ἀπὸ τὰ νούμερα, τὰ ὠραιότερα εἶνε τὸ ντουέτο Εὐζώνων καὶ κυρίας, τὸ κουαρτέτο κουραμπιέ—βλάκα—μόρη—ἐθνοφρονουδὺ μὲ μίαν κοκόταν, μίαν νταντάν, μίαν ἐρωμένην καὶ μίαν γρηά, ἡ Εἰρήνη μὲ τὸ πρόγραμμα τῆς, ἡ Ἐπιθεώρησις μὲ τὸ ἐπιτελεῖον τῶν συγγραφέων τῆς, καὶ ἡ ζωηρότατα χειροκροτουμένη σκηνὴ τοῦ Γυναείου καπέλλου, διεξαγομένη, οὐχὶ βεβαίως πρωτοτύπως, ἀπὸ τῆς πλατείας εἰς τὴν σκηνήν.

Τὸ κόρο ἀριστον τὴν μουσικὴν συνηρμολόγησεν ὁ κ. Λεπενιώτης—ὅχι ὁ ἠθοποιὸς. Ἰματισμὸς φιλόκαλος καὶ πλούσιος.

Ὁ κ. Λεπενιώτης εἶχε ὀλίγον μέρος, ἀλλ' ὡς βλάκας στρατιώτης ἀμίμητος. Ἡ κ. Ἀφεντάκη εἰς ὅλους τοὺς ρόλους τῆς χαριτωμένη, πεταχτή, εὐστοφος, ζωηροτάτη. Ἐν γένει ὁ θίασος ἀνεδείχθη ὅμιλτος ἐκτελεστῆς ἐπιθεωρήσεως μουσικῆς. Κατηγορήθη ὑπὸ τινων ὅτι τὸ «Καρνέ» ὅτι δὲν ἔχει σύνδεσμον. Ἀλλὰ ποία ἐπιθεώρησις—ἐφέτος μάλιστα—ἔχει τοιοῦτον προσόν;

ΘΕΑΤΡΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Τὰ πατριωτικὰ δράματα καὶ αἱ στρατιωτικαὶ κωμωδία εἰς τὴν ἡμερησίαν νυκτερινὴν διάταξιν. Μετὰ τοὺς «Βουλγαροκτόνους» τοῦ κ. Θωμῆ—ἔργον πρὸ πολλοῦ γραφέντος καὶ εἰς τὸν αἰνιγματον Λασσάνειον βραβευθέντος, καὶ ἤδη, ἀποτυχόντος, ἐδόθησαν καὶ τὰ ἐξῆς ἔργα: Εἰς τὸ θέατρον Νεαπόλεως «Κωνσταντίνος ὁ Βουλγαροκτόνος» τοῦ κ. Α. Γαλανοῦ—ἐμφανίζεται ἐπὶ σκηνῆς ὁ Βασιλεὺς, ὁ κ. Βενιζέλος καὶ ἐν τέλει ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος στεφανώνει τὸν Κωνσταντῖνον—ὁ «Ἐθελοντῆς» τοῦ κ. Περσιάνου, οἱ «Κουραμπιέδες» τοῦ κ. Κοπακάκη καὶ τὰ «Ἀθηναϊκὰ σκίτσα», πολεμικὴ ἐπιθεώρησις τοῦ κ. Γεωργοπούλου, εἰς τὸ «Ἀθήναιον»—τὰ «Εὐζωνάκια μας» τοῦ κ. Κοπακάκη, εἰς τὸ θέατρον Νεαπόλεως, — «Ἡ Ἑλληνοπούλα τῶν Γιαννιτσῶν Ἀἰσέ» τοῦ κ. Κούρτη—ἀριθμίσασα 25 παραστάσεις εἰς τὴν Ἀλάμπρα — τὰ «Στενά τῆς

Κρέσνας» τοῦ κ. Λαΐου—ἀποσυρθέντα ὑπὸ τοῦ συγγραφέως μετὰ τὴν δευτέραν παράστασιν ἀφ' οὗ ἐτραυματίσθη εἰς ἠθοποιὸς ὑποδυθεὶς τὸν Βούλγαρον κατὰ τὴν παράστασιν ἐκπυροσχορήσαντος τοῦ πιστολίου, τὸ ὁποῖον κατὰ λάθος ἦτο γεμάτων—καὶ τὸ «Ἀλάνι» εἰς τὸ θέατρον τοῦ Λαοῦ. —Εἰς τὸ Πανελλήνιον ἐδόθη ἐπὶ πολλάς ἑσπέρας μετ' ἐπιτυχίας ὁ «Σικολατένιος Στρατιώτης» τοῦ Στράους, ὠραιότατη σάτυρα τοῦ Βουλγαρικῆς στρατοῦ. Ἡ δ. Κολυβά καὶ ὁ κ. Φιλίπιδης ἐπαίξαν πολὺ καλὰ.

—Εἰς τὴν «Ἀλάμπραν» ἐδόθη ἡ κωμωδία «Δεσποινὶς Καραμπίνα» τοῦ γνωστοῦ δραματικοῦ συγγραφέως καὶ ποιητοῦ κ. Ἀχιλ. Καραβία, ἔχουσα εὐφρεῖς σκηνάς.

Προετοιμάζονται: «Μάμ μπουμ» ἐπιθεωρησις πολεμικὴ τῶν κ. κ. Μαγκάκη καὶ Ρωμανοῦ. «Ματωμμένες δάρνες» εἰδύλλιον, τοῦ συγγραφέως κριτομένου ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Ἀργότης». Ἀμφότερα θὰ δοθοῦν εἰς τὴν «Ἀλάμπραν».

Εἰς τὸ θέατρον Κυβέλης:

Ι. d'Ιχαρον ἡ «Βατίλισσα τῶν Θηβῶν—Σαρδοῦ, ἡ «Μαρκητία».—Τραβέρσι, «τὸ Παραβάν».—Κροασσέ, «Ἡ καλὴ πρόθεσις»,—Βέργα, «Χωριάτικος ἱπποτισμός»,—Μερέ, «Αἱ τρεῖς μάσκες».

Πρωτότυπα: Μελί, «τὸ Ἀσπρο καὶ Μαῦρο», ἐκπροσωποῦντα τὰς δύο ἀντιλήψεις τῆς ἠθικῆς.—Ξενοπούλου, τὸ «Ζευγάρι»,—προσπάθειαι δύο οἰκογενειῶν ὅπως ἐνώσουν τὰ παιδιὰ τῶν.

—Ὁ κ. Πολ. Δημητρακόπουλος ἔγραψε διὰ τὸ θέατρον τοῦ Συντάγματος ἱστορικὸν δράμα, τὴν «Βουλγάραν», ἐξηγμένην ἔκ τινος μυθιστορηματός του.

—Εἰς τὰ Ἰωάννινα μεταβαίνει προσεχῶς θίασος ὑπὸ τοῦ κ. κ. Παπατεφάνου καὶ Κυριακίδην.

—Ὑπο τῶν κυριῶν Σωσῶς Κανδύλη, Νίτσας Ράλλη καὶ τοῦ κ. Δρακοπούλου συνεστήθη θίασος ὀπερέττας. Θὰ παίξῃ εἰς τὸ «Πολυθέαμα».

—Εἰς τὸ θέατρον Νεαπόλεως θὰ δοθῇ τὸ «Λαχεῖον τοῦ στόλου» κωμωδία τοῦ κ. Ν. Μιχαλοπούλου, σατυρίζουσα τὴν πολιτικομανίαν τῶν ἀθηναϊκῶν οἰκογενειῶν.

—Ἰπποδρόμιον «Διεθνές» θὰ δώσῃ παραστάσεις εἰς τὴν ὁδὸν Φιλελλήνων.

—Ὁ κ. Σαμάρας ἐμελοποίησε Ἑλλ. ὀπερέτταν ἐπὶ λιμπρέττου, τὸ ὁποῖον ἔγραψαν οἱ κ. κ. Τσοκόπουλος καὶ Δελιχατερίνης.

Νεώτεροι Πάροι.—Ἡ λιτανεὶα τῶν ἐκπατριζομένων.—Εἰκονίσματα καὶ δάκρυα.—Ὁ κόκκινος χιμῶς.—Τὸ τραγοῦδι τοῦ Σουλῶν.—Οἱ γοῦλλαι τῆς Ἀνατολῆς.—Θρησκευτικὴ ἀγία.—Πρόνοια διὰ τὰς Καλὰς Τέχνας.

Ἡ εἰρήνη συννομολογήθη καὶ νέα τραγωδία ἤρξατο ἐκτυλίσσασθαι. Ἐπὶ ἡμέρας πρὸς βορρᾶν καὶ ἀνατολὰς τῶν νέων μας συνόρων μακροὶ συνοδεῖαι

ἐπιμηκύνοντο εἰς πενθίμους γραμμάς ἦσαν οἱ ἐκπατριζόμενοι ἀπὸ τὰ μέρη τὰ ὁποῖα ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς ἔμελλε νὰ ἐκκενώσῃ διὰ νὰ εἰσβάλουν οἱ ἡττημένοι γοῦλλαι τῆς Ἀνατολῆς. Μία ἀτελείωτος φρικιαστικὴ γραμμὴ—λιτανεῖα, νεκρικὴ πομπὴ μύλλον—τῶν κατοίκων, φευγόντων τὰ αἰμοχαρῆ ἔνστικτα τῶν νέων κυριάρχων. Ὅλα τὰ εἶδη τῶν μεταγωγικῶν καιάφορα ἀπὸ ἔμψυχα καὶ ἀψυχα διευσθύνοντο πρὸς τὰ ἑλληνικά ἐδάφη. Ἄνδρες, γυναῖκες, νήπια, γέροντες, ἀκολουθοῦμενοι ἀπὸ τὰ ζωὰ τὰ κατοικίδια καὶ τὰ ποιμένα, μὲ τὸ κεφάλι στυμμένο, ἀφήσαν τὰ πατρικά των σπήτια, τοὺς ἀγροὺς, οὓς μὲ τὸν ἰδρώτα των ἀνέσκαψαν, τοὺς τάφους τῶν προσφιλῶν καὶ τοὺς εὐκτηρίους οἴκους των, τὰς οἰκογενειακὰς καλίας, διὰ νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὴν Βουλγαρικὴν αἰμοσταζούσαν μάχισαν. Ὀλόκληροι πόλεις καὶ χωρία ἡρημώθησαν: Τὸ Μελένικον, ἡ Στρώμνιτσα, ἡ Γκιουμουλτζίνα, ἡ Ξάνθη, τὸ Δεσαγάτς, τὸ Νευροζόπιον. Μετὰ τὴν ἀθρόαν μετανά-